

Оповідання про птахів

Жайворонки

У кінці городу, від поля, розкошували високі гіллясті черешні. Миколка знав, що їх отак рядочком колись посадив прапрадід Максим, якого із сучасників ніхто не знав. Навіть його могила не збереглася, бо старий цвинтар давно занедбали, бо там десятки літ товчуться кози і свині, пасуться і корови.

Серед тих черешень була найтовстіша з роздובаним дуплом: так викурили звідти бджіл, що жили там невідомо скільки літ. І видобув батько з того глибокого дупла декілька відер щільників з медом. Цього Миколка не бачив, бо його тоді ще й на світі не було, але чув не раз розповіді про ту бджолину оказію.

Відразу за черешнями тяглася широка, вся заросла густим різнотрав'ям, польова дорога, якою їздили хіба що весною коли орали і сіяли, та ще у жнива, іноді й восени.

На тій дорозі до самісінької зими товклися гуси і качки навколишніх господарів.

Ранок був сонячний, зелений та ще й сизий. А сизий тому, що за дорогою величезна нива виколісувала житечко.

Миколка вигнав гуси саме тоді, коли вся дорога сміялася до сонечка золотими кульбабовими квітами. Він йшов босими ногами по м'якому килиму, полохаючи роботящих бджіл, що обцілювали кожне золоте сонечко.

Хлопчик: аж світився на сонці від радісного сприйняття весняного ранку!

І раптом гусяча ватага попленталася через кульбабову дорогу до сизої ниви. Малий нагнувся, взяв у руку грудочку землі і кинув її навздогін птахам, вигукуючи:

— Не чіпайте житечка! Не чіпайте житечка!

І яке було його здивування, що та чорна грудочка не впала на землю, а затріпотіла крильцями швидко-швидко і повисла у синьому небі над золотою дорогою і сизою нивою. Вона тремтіла, піднімаючись все вище і вище. І вчулося Миколці, як з неї витрушуються якісь дивні звуки... Тоді хлопчик кинув ще одну грудочку. І та також затріпотіла крильцями, піднімаючись ближче до ранішнього сонечка...

Миколка кинув ще і ще декілька грудочок — і небо заспівало, задзвеніло неповторною весняною піснею.

Малий почав приглядатися, як то тремтять крильцями кинуті ним грудочки. На свій подив, помітив у небі натягнуті золоті і срібні промені-струни, по яких вдаряли крильцями темні грудочки...

Хлопчик так був вражений побаченим, що забув і про гусей...

А над ним співало весняне жайворонкове небо, а під ногами цвіла весняна земля.

Наче у казці.